

Rep.Nr. 06/2806

ARBEIDSHOF TE BRUSSEL

ARREST

OPENBARE TERECHTZITTING VAN EENENTWINTIG NOVEMBER
TWEEDUIZEND EN ZES.

DERDE KAMER

Bediendecontract
Tegensprekelijk
Definitief

In de zaak:

V **Kathy,**

Appellante, vertegenwoordigd door mevrouw
M. De Ké, volmachtdrager en syndicaal af-
gevaardigde voor het ACV, representatieve
werknemersorganisatie.

Tegen:

Mr. RONSE Olivier, advocaat, in zijn
hoedanigheid van co-curator van het fail-
lissement van de N.V. VAN DEN BROECK en
Co, met kabinet te 1190 BRUSSEL (Vorst),
Zevenbunderslaan 130;

Geïntimeerde;

★

★

★

Na beraadslaging, velt het Arbeidshof te Brussel het
hiernavolgend arrest:

Gelet op de stukken van de rechtspleging en ondermeer op:

- het eensluidend verklaard afschrift van het vonnis uitgesproken op tegenspraak door de 12^e kamer van de Arbeidsrechtbank te Brussel op 26 april 2001 (AR nr 6942/98) waarvan geen betekeningssakte wordt voorgelegd;
- het verzoekschrift tot hoger beroep ontvangen op de griffie van het Arbeidshof op 22 maart 2002;
- de besluiten van geïntimeerde, ontvangen ter griffie op 15 november 2005;
- het bundel met stukken van appellante ontvangen ter griffie op 11 oktober 2006;

Gehoord de partijen in hun middelen en verdediging op de openbare terechtzitting van 17 oktober 2006. Mr. Ronse gg. legt een stuk neer waarna de debatten gesloten werden en de zaak in beraad werd genomen.

★

★

★

I. RELEVANTE FEITEN EN RECHTSPLEGING

Mevrouw V trad op 1 maart 1994 als administratief bediende in dienst van de NV Vanden Broeck & Co.

Met een brief van 26 juni 1996 die door mevrouw V voor ontvangst werd getekend, zegde de werkgever de arbeidsovereenkomst op met een opzeggingstermijn gelijk aan drie maanden loon die op 1 juli 1996 een aanvang zou nemen.

De arbeidsprestaties werden verder uitgevoerd tot het eind van de "opzegtermijn" die herhaaldelijk geschorst werd wegens ziekte en zwangerschapsverlof, hetzij tot 18 juni 1997.

Met dagvaarding van 18 maart 1998 spande mevrouw V een geding aan voor de Arbeidsrechtbank. Zij vorderde de veroordeling van de vennootschap tot betaling van een opzegvergoeding gelijk aan drie maanden loon t.b.v. 154.884 BEF, de wettelijke en gerechtelijke intresten daarop en de afgifte van de sociale en fiscale documenten.

De vennootschap werd intussen failliet verklaard bij vonnis van de Rechtbank van Koophandel te Brussel van 11 februari 2003. Mr. Ronse werd aangesteld als curator.

Met het bestreden vonnis verklaarde de Arbeidsrechtbank de vordering ontvankelijk doch ongegrond.

Zij oordeelde dat de opzegging, nu zij niet voldeed aan de wettelijke vormvoorschriften nietig was hetgeen gelijk stond met ontslag. Door de overeenkomst verder te presteren tot 18 juni 1997 had mevrouw V zich volgens haar impliciet akkoord betoond om de overeenkomst uit te voeren tot het eind van de voorgestelde termijn en kon zij zich niet meer op het ontslag beroepen. Er was volgens haar ook geen nieuwe arbeidsovereenkomst tot stand gekomen.

II. VORDERING IN HOGER BEROEP

Mevrouw V is het niet eens met de uitspraak van de Arbeidsrechtbank. Zij verzoekt het Hof deze te niet te doen en haar vordering t.b.v. 3.839,49 Euro toe te kennen.

De curator verzoekt om de bevestiging van het bestreden vonnis.

III. BEOORDELING

1. DE ONTVANKELIJKHEID

Nu geen betekeningsakte van het beroepen vonnis wordt voorgelegd, kan worden aangenomen dat het hoger beroep dat naar vorm regelmatig is, werd ingesteld binnen de wettelijke termijn en derhalve ontvankelijk is.

2. TEN GRONDE

Art. 37 WAO bepaalt dat de kennisgeving van de opzegging uitgaande van de werkgever op straffe van nietigheid enkel bij ter post aangetekende brief of bij gerechtsdeurwaarderexploot kan gebeuren. Elke andere wijze van kennisgeving maakt de opzegging nietig. Het betreft een absolute nietigheid die

niet door de werknemer kan worden gedekt en zelfs ambtshalve door de rechter moet vastgesteld worden.

De vennootschap beweerde doch bewees niet dat de opzegging per aangetekende brief ter kennis werd gebracht van mevrouw V . In hoger beroep wordt dit bewijs evenmin bijgebracht. Derhalve moet besloten worden dat de opzegging nietig was.

De nietigheid van de opzegging tast de geldigheid van het ontslag niet aan. Er blijkt immers wel de wil van de werkgever uit om de arbeidsovereenkomst te beëindigen. (Cass. 12-10-98, RW 98-99, 1351; Cass. 14-12-92, JTT 93 p 226)) Het Hof van Cassatie wees er reeds herhaaldelijk op dat het ontslag een eenzijdige handeling is die niet aan vormvereisten onderworpen is. (Cass.15-6-81, JTT 81,p 294;Cass. 6-1-97, JTT 97, p 119).

In het arrest van 14 december 1992 oordeelt het Hof van Cassatie dat wanneer de opzegging nietig is, het ontslag geen geldige tijdsbepaling bevat, zodat de arbeidsovereenkomst onmiddellijk is beëindigd, ook al vermeldt de ontslagbrief een andere datum.

Mevrouw V heeft zich echter niet binnen een redelijke termijn op het ontslag beroepen en haar prestaties gewoon verder gezet.

De Arbeidsrechtbank heeft daar ten onrechte uit afgeleid dat er tussen partijen een akkoord was gesloten omtrent de ontslagmodaliteiten, nl. dat de arbeidsovereenkomst tot het eind van de "nietige" opzeg zou worden verder gezet.

Zulks zou erop neerkomen dat de nietige opzegging wordt gedekt wat door de wet wordt uitgesloten.

De handtekening van mevrouw V op de haar overhandigde brief geldt bovendien enkel als bewijs van ontvangst zonder dat daaruit een akkoord van harentwege kan worden afgeleid.

Volgens het Hof van Cassatie moet worden aangenomen dat wanneer de werknemer zich niet binnen een redelijke termijn op het ontslag heeft beroepen, daaruit moet worden afgeleid dat hij daaraan heeft verzaakt zodat het ontslag ongedaan wordt gemaakt en de arbeidsovereenkomst wordt verder gezet tot zij op een andere wijze wordt beëindigd. (Cass. 11-4-2005, JTT 2005, p.382 en 30-5-2005, JTT 2005, p. 378).

Mevrouw V. is arbeidsprestaties blijven leveren en heeft er kennelijk aan verzaakt zich op het ontslag te beroepen, zodat de arbeidsovereenkomst is blijven bestaan.

Volgens haar heeft de werkgever daaraan op 18 juni 1997 een einde gesteld door de overhandiging van een C4 attest waaruit blijkt dat hij de overeenkomst als beëindigd beschouwde en door de schriftelijke bevestiging dat de overeenkomst een einde had genomen. Die versie werd door de werkgever niet tegen gesproken.

Aangezien de eerder gegeven opzegging nietig was, moet daaruit worden besloten dat hij op 18-6-97 de arbeidsovereenkomst onrechtmatig heeft beëindigd en derhalve een opzeggingsvergoeding verschuldigd is. De vordering van mevrouw Van Belle is bijgevolg gegrond.

☆

☆

☆

OM DEZE REDENEN,

Het Arbeidshof,

Gelet op de wet van 15 juni 1935 op het gebruik der talen in gerechtszaken, zoals tot op heden gewijzigd, inzonderheid op artikel 24,

Rechtsprekend op tegenspraak,

Verklaart het hoger beroep ontvankelijk en gegrond.

Zegt voor recht dat mevrouw v aanspraak kan maken op een opzeggingsvergoeding gelijk aan drie maanden loon t.b.v. € 3.839,49 (drieduizend achthonderdnegenendertig euro en negenenveertig cent) en de wettelijke en gerechtelijke intresten op het daarmee overeenstemmende nettobedrag tot de datum van het faillissement.

Deze bedragen dienen te worden opgenomen in het passief van het faillissement.

Gelast de curator de met deze beslissing overeenstemmende fiscale en sociale documenten te bezorgen aan mevrouw V

De kosten van beide aanleggen komen eveneens ten laste van het passief van het faillissement. Deze kosten werden tot op heden als volgt begroot:

- voor appellante:
 - dagvaarding € 85,77
- voor geïntimeerde:
 - rechtsplegingsvergoeding eerste aanleg € 182,95

Aldus gewezen en uitgesproken op de openbare terechtzitting van de derde kamer van het Arbeidshof te Brussel op eenentwintig november tweeduizend en zes.

Waren aanwezig:

G. BALIS:	Kamervoorzitter.
L. REYBROECK:	Raadsheer in Sociale Zaken als werkgever.
R. VANDENPUT:	Raadsheer in Sociale Zaken als werknemer-bediende.
L. COEN:	Griffier.

L. COEN.

G. BALIS.

R. VANDENPUT.

L. REYBROECK.